

вратичката, сложи вжтре котенцето и пак я затвори. След това я скочи на миндеря и легна да спи.

След малко Анка потърси шапчицата на куклата и надникна в долапчето. Като виде котенцата, тя извика изненадано: „Гледай Иринке, две милички котенца!“ И двете момиченца стояха изправени пред долапчето, гледаха вжтре и не знаеха, какво да кажат.

Писи-Мяу скочи от миндеря, погали се около двете момиченца, погледна за малко малките слепи котенца и затвори с крак вратата на долапчето. И когато Анка я отваряше, Писи-Мяу надаваше глас: „Мяу!“ и пак я затваряше, като че ли искаше да каже:

„Вие, Иринке и Анке, не знаете ли, че котешките дечица обичат спокойствието също така, както и куклите и че не могат да спят на светлина?“ Такава майка!

Писи-Мяу се поразходи гордо-гордо няколко пжти из стаята и всеки пжт се спираше пред вратата на долапчето, като се заслушваше. И като разбра, че вжтре нищо не мърда и момичетата продължаваха да я гледат с очудване, полека и предпазливо излезе из стаята.

Малките котенца продължаваха да спят. Мина половина час. Едно от тях се събуди, стана неспокойно и едно тихо, съвсем тихичко гласенце, по нежно и от птиче писукане, се зачу от долапчето. Тогава майка им дойде, отвори долапчето, отмести с крак едното котенце малко настрана, помърка над тях да ги преспи и затвори вратата. Подслуша ги отвън още малко и пак излезе.

Малките котенца порастоха в долапчето. И тжй чисто и в ред джржеше майката винаги своите дечица, че, наистина, не можеше да се забележи, че в долапчето са живяли животни.

Иринка и Анка снеха от тавана едно джрвено санджче и в него джржаха разните си куклени принадлежности, додето малките котенца отрастоха и сами си потърсиха други места за спане.

Да, Писи, нашата Писи-Мяу, е чудна, необиковена котка. Разбира се, не всички котки са такива добри и умни майки.

За нищо на света не бихме дали нашата Писи-Мяу!

Прев. от немски Г. Б.